Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатани вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 141. Середа 26 Червня (8) Липня 1891. Рôкъ I.

Бесѣда посла Барвѣньского.

выголошена въ палатѣ пословъ пôдчасъ специяльнои дебаты надъ буджетомъ міністерства просвѣты.

Высока палато! Мои товаришѣ-однодумцѣ поручили менѣ забрати голосъ въ спеціяльной дебатѣ надъ буджетомъ міністерства просвѣты, щобы звернути увагу Выс. палаты и міністерства просвѣты на пекучи потребы руского народу на поли школьництва. Выконуючи се порученє, буду старатись о можливу обективнôсть. Колижь въ своѣй бесѣдѣ дôткну и національного поля, то вамъ, поважани панове, выдасть ся се зовсѣмъ природнымъ и конечно потрѣбнымъ, бо національнôсть и школа — нерозлучни. Передовсѣмъ позволю собѣ сказати кôлька загальныхъ увагъ.

На поли школьництва маємо мы въ Австріи въ двохъ послѣдныхъ десяткахъ лѣтъ занотувати важни школьни реформы и взагалѣ значный поступъ. Также суми загальныхъ выдаткôвъ на цѣли школьництва, — въ предложенôмъ буджетѣ державнôмъ 18·7 міліонôвъ въ порôвнаню зъ буджетомъ зъ р. 1869, що выносивъ около 3·8 міліонôвъ, — свѣдчить користно о змаганяхъ нашого міністерства просвѣты. Однакожь мимо того мусимо отверто признатись, що мы въ Австріи на поли школьництва остали ще досыть далеко поза поступовыми культурными державами Европы, коли возьмемо на увагу, що н. пр. Франція причинилась въ р. 1889 лише зъ державныхъ фондôвъ 89 міліонами до етату школьного, а за цѣлу чергу лѣтъ законами одными по другôмъ такъ поставила особливо народне школьництво, що и Нѣмцѣ мусять признати, що на поли народного школьництва они вже не учителѣ а радше сами учать ся. Хочь и якъ приходить охота ставити такій порôвнаня, але я не буду въ те запускатись а звернусь до стану школъ въ Галичинѣ.

Живе стремленє за поступомъ на поли школьництва можна безперечно замѣтити въ Галичинѣ. Въ двохъ послѣдныхъ десяткахъ лѣтъ збôльшено число середныхъ школъ, отворено семинаріи для выобразованя народныхъ учителѣвъ, и значно пôднеслось число народныхъ школъ; але мимо того найновѣйша статистика школьна подає дуже невôдрадний результаты. Число середныхъ школъ єсть все еще недостаточне, а се и найважнѣйша причина надмѣрного переповненя, зъ богато взглядôвъ дуже шкôдливого для середныхъ школъ.

Не хочу васъ панове, мучити цифрами, а вказую на петицію, предложену Выс. палатѣ галицкимъ товариствомъ учителѣвъ для вышого школьництва, котра въ дуже яркихъ краскахъ зображає сумный станъ середныхъ школъ въ нашôмъ краю. Длятого мушу Впов. п. совѣтникови двору д-рови Берови зложити щиру подяку за те, що въ своѣмъ справозданю узнавъ поправу того сумного стану за конечный обовязокъ міністерства просвѣты, и я горячо поручаю Выс. палатѣ приняти резолюцію внесену комісією буджетовою до правительства, о отворенє новои гімназіи у всхôдной части Галичины, въ надѣи, що она якъ-разъ буде вôдповѣдати потребамъ руского народу.

Также зъ вдоволенємъ мушу пôднести, що міністерство просвѣты намѣряє упростити научный матеріялъ въ середныхъ школахъ, зревідувати пляны та инструкціи и выдати вôдповѣдни учебники. Се тымъ больше конечне, бо лише въ той способъ можна буде вже разъ порѣшити справу перетяженя, котра вôдъ довгихъ лѣтъ єсть предметомъ оговорôвъ. Треба тѣшитись такожъ, що міністерство просвѣты звернуло свою увагу на недостаточне методичне выобразоване кандидатôвъ на учителѣвъ, та обѣцяло помогти и въ тôмъ взглядѣ. На мою смирну думку, перетяженю можна запобѣгти въ великôй части якъ-разъ добрымъ методичнымъ выобразованємъ учительскихъ силъ. Се фактъ неоспоримый, що хотяй кандидаты на учителѣвъ дôстають фахове образоване на университетахъ, то все-таки образують ся они радше на ученыхъ, а не на учителѣвъ середныхъ школъ. Такъ званого року пробы для кандидатôвъ учительскихъ у насъ бодай въ Галичинѣ нема, бо зъ браку учителѣвъ, котрыхъ зъ року на рôкъ въ Галичинѣ чимъ разъ менше, беруть вже укôнченыхъ слухачѣвъ университету за суплентôвъ, а директоръ перетяженый писаниною и администраціею, звычайно не въ силѣ давати имъ жадныхъ методичныхъ указокъ. Такому початковому безъ методичного приготованя повѣряють звычайно науку въ низшихъ клясахъ, де вôнъ матеріялъ научный трактує на университетскій способъ и выкладає незрозумѣло для ума малыхъ дѣтей. Зъ того выходить передовсѣмъ перетяженє молодежи школьнои, а дальше и се, що значна часть ученикôвъ не робить достаточныхъ поступôвъ и не далеко доходить. Длятого мушу проєктъ Впов. совѣтника двору Бера, поставленый въ комісіи буджетовôй, а котрый обговорює методичне выобразоване кандидатôвъ на учителѣвъ для середныхъ школъ, уважати за дуже щасливый и конечно потрѣбный. (*Браво!*) Въ мѣстахъ зъ университетами, де звычайно єсть кôлька середныхъ школъ н. пр. у Львовѣ и въ Краковѣ — не булобъ зовсѣмъ трудно завести въ середныхъ школахъ пôдъ проводомъ досвѣдныхъ учителѣвъ вôдвѣдуванє науки и практични вправы для кандидатôвъ учительскихъ, такъ якъ се заведено въ семінаріяхъ учительскихъ. Въ такій способъ вже методичнымъ выобразованємъ добрыхъ учителѣвъ можна бы въ части запобѣгти перетяженю молодежи школьнои.

23

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

И мала вже вôйти до нихъ, а боялась, щобы въ той хвили не надъѣхавъ Тадей, бо перша бажала его стрѣнути, перша бажала его привитати. Просила, щобъ ѣй дѣтей принесли. Приська привела ихъ вечеромъ до двора и лишила при Улянѣ. Дѣти майже не пôзнали ѣи, а она? Єи серце було такъ повне иншого привязаня, иншого чутя, що видъ дѣтей не тронувъ его навѣть. Заламала руки — дивилась.

— Сироты, проказала въ духу — чимъ я для нихъ? Чи я для нихъ мати? О! нѣ. Якъ на чужй дивлю ся, якъ о чужихъ думаю. Не минѣ вже матѣрю имъ бути! Не зможу.

И знову плакала, що не могла ихъ вже любити, плакала надъ собою и надъ ними.

Дѣточокъ забрали назадъ. Она не пôйшла за ними ни окомъ, анъ тужнымъ серцемъ, въ єи уху туркотѣла безнастанно брычка, котрои сподѣвала ся, въ єи серци товкла ся думка про поворотъ Тадея.

А вôнъ? вôнъ не вертавъ.

Всякій бôль по милôмъ, по милôй, важкій для чоловѣка; але коли прийде ся терпѣти его самому, безъ помочи людей та свѣта; коли вôнъ продовжить ся безъ конця и мѣры, якъ вечѣрни тѣни — о! якъ же зъ нимъ тогды выжити? А рѣдко бôль такій вбиває: вôнъ лишь доскуляє, мучить и дразнить, але не вôднимає житя. — Улянѣ що дня тяжше, що дня больший смутокъ, та все ще блымає надѣя, она повтаряє: вôнъ верне!

Коли сидить у своѣй кôмнатцѣ, то очи єи звернени якъ день такъ нôчь на вôкно противъ шляху. Часто вôрве вôдъ кужелѣ нитку и зъ напруженымъ окомъ та ухомъ вычѣкує по цѣлыхъ годинахъ туркоту сподѣваной брычки. Вечерами прохожує ся берегомъ озера, сѣдає тамъ, де сидѣла зъ нимъ, думає о нѣмъ и дивить ся на шляхъ; а не вôдойде на бôкъ, щобъ не втеряти зъ очей шляху, котрымъ має повертати. А шляхъ — курить ся вôдъ хлопскихъ вововъ, вôдъ сѣльскои череды, вôдъ вôзка проѣзджаючои шляхты, и нѣщо больше. Въ недѣлю дзвонять церковни дзвоны, кличуть людей на молитву. Въ новыхъ свиткахъ, въ бѣлыхъ хусткахъ и намѣткахъ поспѣшають всѣ улицею помолити ся Богу, спѣшать поклонити ся Богородици. Она не може пойти до церкви, встыдно ѣй передъ людьми — и лячно, щобъ вôнъ не надъѣхавъ, коли она буде на богослуженю. Отже сѣдає и звертає ся лицемъ до церкви, а очима пасе разъ въ разъ по дорозѣ.

Пусто на шляху тыждень, пусто другій и третый, пусто четвертый, шестый, осмый и десятый. Тôлько днѣвъ, тôлько заводôвъ! А кôлько то разôвъ здає ся ѣй, що отъ-отъ вже й ѣде, вже й пôзнає конѣ, вже летить привитати! Брычка пересунула ся шляхомъ и пôгнала далѣ въ лѣсы. То не вôнъ! И за кождымъ разомъ понурить голову смутна, зъ чорныхъ очей покотять ся слезы и знову чекає и знову на дурно.

Прийшла осѣнь, весела пора для селянина; ѣй сумнѣйше ще, якъ у лѣтѣ, єи не тѣшить достатокъ, бо нѣчого ѣй не бракує! для неи всьо одно, кôлько тамъ въ поли нажали и що Богъ зъ нивы давъ — досыть, що его не ма, и не ма, и не ма!

Зъ деревъ опало вже всьо листє и лежить жовте пôдъ деревами. На огородѣ сторчать лише сухи бадыла и чорни пнѣ. Холодно сидѣти надъ озеромъ, бо пôвнôчный вѣтеръ надганяє хмары. Она все еще тамъ, бо зъ

Въ справозданю пôднесено такожь зъ натискомъ и зовсѣмъ справедливо потребу можливои концентраціи научныхъ фаховъ въ однôй руцѣ въ низшôй ґимназіи, що безъ сумнѣву булобъ дуже користне. Се спонукує мене звернути увагу Є. Е. пана міністра просвѣты на одно лихо, яке, на жаль, за часто стрѣчаємо въ нашихъ середныхъ школахъ, а то, що часто змѣняють учителѣвъ, котрымъ повѣрено якійсь оденъ предметъ. Я мôгъ бы навести приклады, що за часъ одного шкôльного року чотири учителѣ оденъ по другôмъ учили того самого предмету въ тôй самôй клясѣ. Що така часта змѣна дуже шкôдлива для поступу учениковъ, о тôмъ нема що розводитись, — звертаю ся лише зъ просьбою до міністерства просвѣты, щобы зволило якъ найскорше тому лиху зарадити.

Мушу ще вернути до згаданого вже переповненя середныхъ школъ въ Галичинѣ. Побôльшенємъ числа середныхъ школъ, якъ сего зовсѣмъ справедливо жадаєсь, можна переповненю ихъ зарадити лише въ части, тожь було бы дуже вказано, щобы міністерство просвѣты заснувало бôльше фаховыхъ школъ, якихъ такъ дуже хибує въ Галичинѣ. Тымъ бодай въ части зменшено бы надмѣрну фреквенцію школъ середныхъ.

Крôмъ того можна бы сему лиху запобѣгти и заснованємъ новыхъ учительскихъ семинарій у всхôднôй Галичинѣ. Въ Галичинѣ єсть лише шѣсть семинарій и зъ тыхъ тôлько три припадає на значно бôльшу всхôдну частину краю, — а тымчасомъ н. пр. въ Чехіи, що має о 740.000 мешканцѣвъ менше, якъ Галичина, єсть учительскихъ семинарій дванацять. Потребу збôльшеня числа семинарій учительскихъ въ Галичинѣ узнала такожь краєва Рада шкôльна и о скôлько знаю, предложила міністерству просвѣты внесенє, оснувати двѣ школы у всхôднôй, а одну въ захôднôй Галичинѣ. Основанємъ сихъ семинарій можна бы зъ одного боку запобѣгти переповненю середныхъ школъ, а зъ другого боку помоглось бы народному шкôльництву въ Галичинѣ, въ котрôй въ послѣднихъ лѣтахъ дає ся чути великій бракъ учителѣвъ.

Тымъ зовсѣмъ не хочу сказати, щобы побôльшенємъ заведень науковыхъ вповнѣ удало ся зарадити бракови учителѣвъ, — всежь таки значно побôльшилось въ той способъ число силъ учительскихъ. Пôсля рôчныхъ справоздань галицкои краєвои Рады шкôльнои про станъ шкôльництва въ р. 1887/88 и 1888/89 збôльшило ся число учителѣвъ народныхъ вôдъ 1873/74 до 1888/89 р. о 2.098; загальнеє число учителѣвъ въ р. 1888/89 выносило 5.228 однакожь мѣжь тыми було ще 455 безъ всякихъ испытôвъ.

Невôдрадни результаты, якй выказала послѣдна конскрипція о просвѣтѣ народнôй въ Галичинѣ, пôднѣсъ уже оденъ Вп. передбесѣдникъ лѣвици пôдчасъ ґенеральнои дебаты, а управильненє матеріяльныхъ вôдносинъ школы народнои якъ такожь и становища учителѣвъ признавъ за справу, заслугуючу на особливу увагу. И дѣйстно, вôдносины на поли просвѣты народнои въ Галичинѣ, помимо гôдныхъ признаня заходôвъ дотычныхъ чинникôвъ, дуже лихй, а се не може бути рôвнодушнымъ для интересôвъ державныхъ тымъ бôльше, що Галичина має сповнити супротивъ державы въ политичнôй ситуаціи найблизшои будучности дуже важну задачу.

До илюстраціи сихъ обставинъ позволю собѣ выймити дещо изъ згаданого справозданя и тутъ навести. Число школъ народныхъ збôльшило ся вправдѣ вôдъ 1873/74 до 1888/89 року о 985, але єсть ще богато такихъ школъ, котрй по бôльшôй части задля браку силъ учительскихъ истнують лишь на паперѣ. Фреквенція пôдносить ся вправдѣ зъ кождымъ рокомъ, однакожь число дѣтей, котрй въ роцѣ 1888/89 не побирали нѣякои науки, выносило все ще о 46%.

Рада державна.

(38-ме засѣданє палаты пословъ зъ дня 4 липня.) На суботнѣшнôмъ засѣданю вôдповѣдавъ гр. Таффе на интерпеляцію пос. Деца въ справѣ розвязаня рôжныхъ вандрôвныхъ зборôвъ, орґанізованыхъ вѣденьскимъ нѣмецкимъ товариствомъ людовымъ и заявивъ, що стало ся то або въ наслѣдокъ загрожуючого публичному порядкови поступованя згаданого товариства, або въ наслѣдокъ недостаточного управненя товариства до такихъ зборôвъ, або черезъ спôвдѣланя особъ неуповажненыхъ. Деякй присланй рекурсы дали причину до карного процесу черезъ дуже обидливй для власти выраженя.

Пос. Шереній складавъ справозданє въ имени комисіи, вызначенои для внесень о удѣленє наганы Ґесманови, Шнайдерови и Врабецови. Референтъ вносивъ, щобы засѣданє було тайне. Палата приняла се внесенє майже одноголосно, а віцепрезидентъ Хлюмецкій зарядивъ выпорожненє ґалерій, що вôдбуло ся зовсѣмъ спокôйно. На тайнôмъ засѣданю предложивъ Шереній такй внесеня: 1) Жаданю Ґесмана, абы Врабецови дати нагану, вôдмавляє ся. 2) Такъ само вôдмавляє ся жаданю Шнайдера, абы Ґросови дати нагану. 3) Врабецови дає ся нагану за то, що вôнъ сказавъ Шнайдерови и: 4) Люґерови дає ся нагану за то, що вôнъ сказавъ Врабецови, що той ховає собѣ до кишенѣ 1500 зр., котрй належать ся дрôбнымъ промысловцямъ. Надъ тыми внесенями вôдбула ся ще дебата и палата остаточно ихъ ухвалила.

Опôсля розпочалась дальша дебата буджетова, пôдчасъ котрои промавляли пос. Фусъ, котрый домагавъ ся меншои монеты якъ 1 кр. и скасованя штукъ по 4 кр. разомъ; посолъ Щепановскій домагавъ ся такожь зменшеня одиницѣ монетарнои, и выступавъ противъ того, щобы платити урядникамъ за то, коли они выловлять контрабанду и домагавъ ся авансу для инспекторôвъ податковыхъ.

(39-те засѣданє палаты пословъ зъ дня 6. липня). На вчерашнôмъ засѣданю палаты пословъ предложивъ міністеръ фінансôвъ проєктъ закона въ справѣ увôльнень податковыхъ для палаты амбасады россійскои у Вѣдни. — Въ дальшôмъ ходѣ дебаты надъ буджетомъ міністерства фінансôвъ, промавлявъ пос. Козловскій и доказувавъ, що урядники скарбовй обходять ся зъ сторонами якъ найчемнѣйше и сповняють зъ всею точностію своѣ трудный обовязокъ. Бесѣдникъ сказавъ, що має надѣю, що міністеръ фінансôвъ увзглядить всѣ неточности пôднесенй пôдчасъ дебаты поодинокими бесѣдниками.

Опôсля ухвалено роздѣлы: „Адміністрація фінансôвъ“, „загальный зарядъ касовый“, „правительственнй будынки“ и т. д. разомъ зъ резолюцією, взываючою правительство до заведеня проґресивного податку и цѣлого ряду реформъ на поли фінансовôмъ, межи иншими такожь кодексу карного о провинахъ скарбовыхъ.

П. Шоръ домагавъ ся нагородъ для громадъ за дѣловодство въ порученôмъ крузѣ дѣланя. — Гайльберґъ нарѣкавъ на всѣлякй фіскальнй трудности. — Ріґлеръ жалувавъ ся на дуже прикре положенє селянъ и дрôбныхъ промысловцѣвъ, та жадавъ помочи вôдъ правительства. — Спенсъ жадавъ реформы податку консумційного.

При титулѣ „сôль“ промавляли послы Сутнеръ, Лянґъ и Страшевскій. Сутнеръ домагавъ ся заведеня дешевои денатурованои соли для худобы. Лянґъ промавлявъ за резолюцією взываючою правительство, щобы оно громадамъ потерпѣвшимъ вôдъ елементарныхъ шкôдъ, давало безплатно сôль до вареня для худобы и до погною. Страшевскій доказувавъ, що цѣна соли єсть за высока, черезъ що перепачковують сôль зъ Россіи. Вôдповѣдна змѣна въ продукціи соли могла бы кошты тои продукціи значно обнизити и цѣна була бы тогды дешевша. Бесѣдникъ предкладавъ, щобы въ рôзныхъ сторонахъ Галичины, котрй вôнъ бы вказавъ, вертѣти за солею.

вôдси видко єй на шляхъ. — Шляхъ пустый.

Одного поранка вôйшовъ до кôмнатки панъ Линовскій.

— Добрыдень. — сказавъ по дружньому.

Уляна зôрвала ся зъ бючимъ серцемъ.

— Маю звѣстку вôдъ пана.

— Скоро верне? — кликнула и поскочила до него, — скоро верне?

Линовскій осмѣхнувъ ся.

— Сежь бо и пише, що поверне скоро — але поверне зъ гôстьми.

— Зъ гôстьми! — перебила наморщивши бровы и повторила: — А! щобъ лишь повернувъ разъ!

— Зъ свояками! — додавъ панъ Линовскій и знову осмѣхнувъ ся. — И дома буде имъ тѣсно — писавъ панъ, щобы вы перебрали ся до паньского дворику надъ озеро.

Уляна змѣрила єго великими очима и стояла мовчки.

— Добре, — вôдповѣла; — заразъ иду — и почала збирати зъ плачемъ свои рѣчи, що ажь самому Линовскому зробило ся маркотно.

— Не квапте ся, — сказавъ зъ провола.

— Кобъ лишь панъ повернувъ чимъ скорше — шепотѣла нишкомъ и вже йшла; а йдучи думала:

— Не даромъ я непокоила ся! Вôнъ прогнавъ мене вже зъ хаты! Люде єго пôдмовили! Люде радй бы насъ розлучити! Але вôнъ верне, а зъ нимъ верне всьо!

Радѣла, а прецѣнь була неспокôйна, а прецѣнь плакала. Прийшла до пустого дворика и побѣгла напередъ до вôкна поглянути, чи видко зъ него на дорогу. — Ахъ! и дороги не видко! Сѣла на присыпанôй порохами лавѣ, сперла ся на руцѣ и просидѣла такъ неповорушно годину, двѣ, до вечера. Въ дворику було такъ пусто, такъ пусто! Крôмъ щурôвъ и мышей не живъ ту вôдъ давна нѣхто: розваленый коминъ, потрѣсканна пѣчь, зламаный стôлъ, ослôнъ пôдъ стѣною — отъ и цѣла мебѣль. Коло неи нѣ живои душѣ, нѣкого нема навѣть близько.

Зближавъ ся вечѣръ зъ своимъ пронимаючимъ холодомъ. Змилували ся бодай двораки и прийшли розпалити огонь, невеличкій, холодный, якъ пожалуванє рôвнодушныхъ. Она не творила ся до нѣчого, а въ мысли повтаряла заєдно:

— Прогнавъ!

Цѣлу нôчь просидѣла на лавѣ — огонь погасъ, не пôдложила дровъ, засвитало, не встала — стратила вже останокъ чутя и притомности, стратила останокъ надѣѣ.

И якъ тй филѣ, що вдаряють о берегъ и знову уступають, такъ приходила и уступала вôдъ єи серця надѣя — розбивалась о серце.

Тыждень минувъ у пустôмъ дворку, а єго якъ нема, такъ нема, не вертає. Два разы впавъ вже бѣлый снѣгъ и ставъ на примерзлôй земли, два разы покрывали ся береги озера скляными куснями леду, а єго не було.

Що дня сѣдала ще Уляна на лавцѣ пôдъ тополями, що дня дивила ся, вызирала, плакала, и що дня менче сподѣвала ся, що дня лякала ся бôльше.

Неразъ вже лякала ся єго повороту; а нужь поверне инший, поверне, и не гляне навѣть, — вôдôпхне — прецѣнь выгнавъ вже зъ хаты!

— Лучше, най не вертає нѣколи, говорила до себе, волю чекати єго такъ до смерти, нѣжь дочекати ся того, чого бы я не пережила.

(Дальше буде.)

Титулъ „сôль“, принято и перервано дебату, а вôдтакъ наступили рефераты о всѣлякихъ петиціяхъ.

На внесенє пос. Мандичевского вôдступлено петицію зъ Коломыѣ въ справѣ нужды въ тамошныхъ сторонахъ правительству до розслѣдженя шкоды и до поставленя вôдповѣдного внесеня. Опôсля прийшовъ на порядокъ дневный рефератъ комісіи петиційнои о дуже цѣкавôмъ выпадку невинного засудженя. Выпадокъ бувъ такій. Въ 1888 р. засуджено одного селянина зъ Горѣшнои Австріи Петра Пабста на пôдставѣ вердикту судьѣвъ присяжныхъ на 12 лѣтъ тяжкои вязницѣ за пôдпаленє, а засуджено єго длятого, бо всю вину зложивъ на него другій селянинъ Братвізеръ. На покрытє вôдшкодованя въ сумѣ 1458 зл. продано цѣлый маєтокъ Пабста въ дорозѣ ліцитаційнôй. По роцѣ и 9 мѣсяцяхъ показалось, що Пабстъ бувъ зовсѣмъ невинный, бо Братвізеръ самъ пôдложивъ бувъ огонь и до того призвавъ ся добровôльно, бо совѣсть недавала єму спокою. Пабста пущено вправдѣ на волю, але вôнъ єсть матеріяльно и фізично зруйнованый, бо стративъ весь маєтокъ а въ арештѣ набавивъ ся невылѣчимои недуги. Пос. Кавнісъ ставивъ внесенє, щобы петицію Пабста увзглядн҆ено; Розеръ домагавъ ся, щобы ухвалено законъ о вôдшкодованю невинно засудженыхъ а на внесенє Перперсторфера ухвалено, щобы правительство ще пôдчасъ теперѣшнои сесіи здало палатѣ справу о вôдшкодованю Пабста. — Пос. Крумбгольцъ интерпелювавъ міністра дѣлъ внутрѣшныхъ въ справѣ заказу походу ческихъ „Соколôвъ“ и польскихъ словеньскихъ та французскихъ гостей въ Празѣ.

На тôмъ закôнчено засѣданє а слѣдуюче назначено на нинѣ.

Перeглядъ політичный.

Берлиньскі ґазеты доносять, що Є. Вел. Цѣсарь австрійскій, при нагодѣ вôдновленя тридержавного союза, надавъ маркізови Рудініому велику ленту ордера св. Стефана, а цѣсарь нѣмецкій Вільгельмъ ордеръ чорного орла.

Цѣсарь нѣмецкій, будучи въ Амстердамѣ, мавъ виразити ся, що миръ єсть запевненый, бо нѣхто не вôдважить ся ударити на Нѣмеччину, а Нѣмеччина зъ власнои волѣ нѣкого не зачепить.

При нагодѣ гостины нѣмецкого цѣсаря въ Англіи ґазета *Standard*, такъ пише: Гостина нѣмецкого цѣсаря дасть нагоду до важныхъ и богатыхъ на овочѣ конференцій межи гостемъ а господарями въ Вінсорѣ. Слова, котрѣ тамъ пронесуть ся можуть такъ само вплынути на исторію свѣта, якъ и пôдписы въ европейскихъ кабінетахъ державныхъ старанно переховуванѣ.

Болгарска ґазета „*Свобода*“, орґанъ Стамболова, такъ написала о тридержавнôмъ союзѣ: „Вôдновленє союза зробило въ цѣлôй Болгаріи якъ найлѣпше вражѣнє, бо Болгарія бажає горячо удержати дотеперѣшный станъ рѣчи, щобы могла успѣшно развити ся. Сли зъ однои стороны стоить Россія и Франція, до котрыхъ прилучує ся Сербія, Чорногора и Греція, то Болгарія щаслива, що разомъ зъ Анґліею, Туреччиною и Румуніею стоить по сторонѣ тыхъ, котрыхъ засадою миръ“.

Въ Софіи ходить поголоска, що въ віллѣ Стамболова зловили оногды вечеромъ трохъ незнакомыхъ людей зъ револьверами и ножами.

Новинки.

— **Именованя**. Міністеръ справедливости именувавъ совѣтниками краєвого суду повѣтовыхъ судьѣвъ: Альфреда Завадского въ Яворовѣ для Золочева, а Володимира Бучацкого въ Добромили для Коломыѣ. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала учителя Ивана Жмуда дѣйстнымъ учителемъ при школѣ філіяльнôй въ Сѣдлишовичахъ; Людвика Тотося дѣйстнымъ учителемъ при школѣ етатовôй въ Жиковичахъ старыхъ.

— **Громадѣ Яструбиця** въ повѣтѣ сокальскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Є. Екец. Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ** выдавъ посланіє до всѣхъ вѣрныхъ перемыскои епархіи, въ котрôмъ повѣдомляє ихъ, що Є. Вел. Цѣсарь именувавъ Преосв. еп. Пелеша епископомъ перемыскимъ и доносить имъ, що въ силу права прислугуючо вôдъ давна рускимъ митрополитамъ переселяє еп. Пелеша, утверджує и передає єму власть епископску на епархію перемыску, самбôрску и сянôцку а соборови крилошанъ, духовеньству и вѣрнымъ наказує, щобы свого епископа „почитали и були єму послушнѝ“. Є. Екец. Впреосв. Митрополитъ выѣздить нинѣ до Пôдлютого и поверне ажь около половины серпня назадъ до Львова.

— **До оголошеныхъ запросинъ** до участи Русиновъ въ прогульцѣ „Бояна“ до Праги подаю интересованымъ додатково до вѣдомости, що: 1. выѣздъ зô Львова дня 17 н. ст. липня наступить шляхомъ зелѣзницъ державныхъ на Стрый-Самбôръ-Живець о годинѣ 8.25 вечеромъ; 2. на цѣлôй лініи можуть участники всѣдати до возôвъ призначеныхъ для „Бояна“, але мусить до Живця купити собѣ білетъ изъ стаціи, де всѣдають; 3. половину коштôвъ подорожи (10 зр.) мусять участники прогульки зложити найдальше до 13-го липня, щобы тымъ способомъ дати можнôсть заповнити собѣ потрѣбну скôлькôсть возôвъ, розсылки леґітімацій, пôдводôвъ, мешкань и пр.; 4. всѣ участники дôстануть листовно по 13-ôмъ липня повѣдомленя о програмѣ прогульки, надто о мѣсци и часѣ зôбраня у Львовѣ передъ выѣздомъ для близшого пôзнаня и порозумѣня. Вкôнци заявляю на численнѝ запытаня, що годѣ означити, якои квоты кому на дорогу потрѣбно. — *Володимиръ Шухевичъ*, Львôвъ, ул. Чарнецкого ч. 26.

— **Грады и тучѣ**. Въ рогатиньскôмъ повѣтѣ дня 1 липня градъ величины волоского орѣха знищивъ засѣвы въ Хохоневѣ, Быблѣ, Дитятинѣ, Яблоновѣ, Свободѣ кокольницкôй, Конкольникахъ, Гнильчу, Загôрю и ин. Въ Яблоновѣ кидало брылами курячого яйця довбôльшки, градъ повыбивавъ вôкна, покалѣчивъ, а выхоръ заваливъ кôлька хатъ. За чверть годины лишилось въ Яблоновѣ безъ хлѣба 168 господарѣвъ (1000 душъ) на сей и будучій рôкъ. Люде тутешнѝ — честнѝ, трудящѝ, тверезѝ а и милосерднѝ. Нѣколи бѣдныхъ голѣручь зъ хаты не пускали, тожь теперь въ нещастю звертають ся до всѣхъ щирыхъ сердець людскихъ о помôчь. Датки просять присылати до ратункового комітету въ Яблоновѣ почта Болшовецъ, на руки о Іос. Чемериньского, головы комітету.

— **Арештованя**. Львôвска полиція приарештувала кôльканацять російскихъ жидôвъ, котрѝ не мали пашпортôвъ, а задержались у Львовѣ нѣбы въ переѣздѣ до Америки, — а очевидно хотѣли найти тоту Америку таки у Львовѣ. Кажуть, що у Львовѣ має около 50 родинъ „очѣкувати“ нѣбы на запомогу вôдъ Гірша, щобы вôдтакъ ажь ѣхати въ Америку.

Торгъ збôжемъ.

7 липня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9.85	9·50 10·50
Жито	7·——7·50	6·50—7·20	6·20—7·05	7·——7·65
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·——7·35	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12·—13.50	12·—13·—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Овесъ пошукує ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Телеграмы.

Вѣдень 7 липня. Дня 3 с. м. далось почути въ многихъ сторонахъ Босны и Герцеґовины въ ночи о 11½ год. сильне трясенє землѣ, котре тревало пять секундъ а пôдчасъ котрого чути було пôдземный гуркôтъ.

Берно 7 липня. Департаментъ зелѣзницъ оголосивъ, що въ катастрофѣ пôдъ Менхенштайномъ погибло взагалѣ 73 особъ, 131 єсть пораненыхъ а 11 пропало безъ вѣсти, зъ сихъ послѣднихъ звѣстно лишь о однôй особѣ, що ѣхала дотычнымъ поѣздомъ.

Лондонъ 7 липня. Ферґусонъ заявивъ въ палатѣ пословъ, що порозумѣнє Англіи зъ Италією має одну цѣль: удержанє status quo на Середземнôмъ мори и до тои засады призналось правительство отверто въ парляментѣ.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ЗАМКНЕНЄ РАХУНКÔВЪ

Товариства взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ

(Вôддѣлъ убезпечень на житє).

за рôкъ XXI.

за часъ вôдъ 1 сѣчня до 31 грудня 1890 р.

Станъ маєтку вôддѣлу убезпечень на житє.

	Станъ активный:	Вартôсть номінальна въ рубл.	курсъ зъ $^{31}/_{12}$ 1890	зр.	кр.	зр.	кр.
1	Запасъ готôвки въ дни 31 грудня 1890					55.560	74
2	Розпорядимий належитости въ инстит. кредитовыхъ					256.894	93
3	Паперы цѣнни пôсля курсу зъ дня 31 грудня 1890					1,935.127	93
4	Удѣлъ Варшавского Тов. Взаимн. Кредиту	100	133.—			133	—
5	Вартôсть реальности при ул. Баштовой Ч. 9.					240.500	—
6	Позички на гіпотеку			1,272.156	68		
7	„ „ полицы, пенсіи и т. д.			813.121	37		
8	„ „ рахункахъ бѣжучихъ			102.125	95	2,187.404	—
9	Вôдсотки залеглий въ дни $^{31}/_{12}$ 1890, заплачений въ р. 1891					8.617	25
10	Квіты невыкуплений въ Дирекціи					74.935	75
11	Рôзни довжники			2.930	21		
12	Репрезентаціи (Львôвъ, Чернôвцѣ, Берно, Прага)			34.595	08		
13	Аґенты и аквізиторы			63.989	12	121.514	41
14	Вартôсть урядженя					1.000	—
15	Резерва премій у Тов. реасек. А.			223.880	71		
16	„ „ „ „ Б.			29.476	52	253.357	23
						5,135.045	24

	Станъ пасивный:	зр.	кр.	зр.	кр.	зл.	кр.
1	Резервы и перенесеня премій убезпеченыхъ капіталôвъ „А“	1,917.875	06				
2	„ „ „ „ „ „ „Б“	2,212.573	96	4,130.449	02		
3	„ „ „ „ „ рентъ „А“	15.429	60				
4	„ „ „ „ „ „ „Б“	83.526	11	98.955	71	4,229.404	73
5	Фондъ на неуреґульований шкоды „А“			41.275	—	42.275	—
6	„ „ „ „ „Б“			1.000	—		
7	Рôзни кредиторы					100.875	67
8	Фондъ на дивіденду „А“			4.306	09		
9	„ „ „ „Б“			3.339	51	7.645	60
10	„ „ рôзницю курсу					180.000	—
11	„ резервовый „А“			127.316	18		
12	„ „ „Б“			32.144	38	159.460	56
13	Резервы зыскôвъ „А“			158.189	18	209.711	22
14	„ „ „Б“			51.522	04		
15	„ спеціяльни „А“			62.022	35		
16	„ „ „Б“			8.427	73	70.450	08
17	Фондъ на Дубіоса					29.122	33
18	„ „ амортизацію дому					8.588	72
19	Резерва зыскôвъ въ Theilungs Verein					4.508	91
20	Вôдсотки напередъ побраний					1.754	47
21	Фондъ убезпечень военныхъ					14.134	07
	Сальдо зыскъ					77.113	88
						5,135.045	24

*) До 15 мая 1891 р. сплачено бôльше $^{2}/_{3}$ части залеглости.

Краковъ дня 1 сѣчня 1891 р.

Дирекція Товариства взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ:

Зено Слонецкій. **Максимъ Лемпковскій.** **Генрикъ Кешковскій.**

Начальникъ вôддѣлу убезпечень на житє: **Ч. Кешковскій.**

Въ доказъ згôдности зъ книгами члены рады надзорчои яко комісія контролююча:

І. гр. Менціцьскій. **Др. М. Страшевскій.** **С. Генцель.** **І. Бѣляньскій.**

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.